

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Русе, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В. Д. Василев

при участието на секретаря Юлия К. Острева
като разгледа докладваното от В. Д. Василев Административно наказателно дело № 20234520201899 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на И. И. И. до Русенския Районен съд против Наказателно постановление № 23-1085-002689/21.09.2023г. на Началник група при Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-гр.Русе, с което за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП и на основание чл.175а ал.1 пр.3 от с.з. му било наложено наказание “глоба” в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Жалбоподателят моли съда да отмени наказателното постановление, като необосновано и незаконосъобразно.

Жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща представител.

Русенската Районна прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01.09.2022г. по ул.“Свети Спиридон” – път от сметище Русе кръстовище с ул.“Свети Спиридон” в посока ул.“Индустиален парк“ около 16,55 ч. жалбоподателят управлявал л.а. ”БМВ 320 ЦИ“ с ДК№ Р 00 82 КС. При навлизане в дясната крива на завоя, по който се движел той умишлено приплъзнал задните колела на автомобила си вляво по посока на движението. По този начин цялата задна част на автомобила се изнесла в насрещната попътна лента и автомобилът започнал да се движи почти перпендикулярно по платното за движение. В този момент насреща му се приближавал л.а. с ДК№ Р 19 27 КР, управляван от св. В. М.. Доколкото този свидетел бил с отворен прозорец, тъй като пушел цигара, той чул шума от форсиране на двигателя и свирене на гуми от автомобила на жалбоподателя още преди да го види. В резултат на това той намали рязко скоростта си на движение и започнал да се изнася в крайпътния десен банкет. В този момент той видял автомобила на жалбоподателя да се движи перпендикулярно към него и доколкото бил намалил скоростта значително, успял да спре в банкета, което предотвратило удара между двете коли. Автомобилът на св.М. бил оборудван с видеорегистратор, който заснел цялата опасна пътна ситуация. Същият подал сигнал в Сектор „Пътна полиция“- гр.Русе на електронна поща, като към него приложил и видеозаписа от ситуацията на видеолинк. Жалбоподателят бил призован да се яви в Сектор „Пътна полиция“-гр.Русе, където

попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която посочил, че той е управлявал автомобила, а също така му били снети и писмени обяснения. Св.С. Г. му съставил АУАН, а въз основа на него АНО издал обжалваното наказателно постановление.

Тази фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните в хода на настоящото производство доказателства.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице, което има право на жалба.

Разгледана по същество е неоснователна.

При съставяне на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, правилно е приложен и материалният закон.

От всички събрани по делото доказателства – разпита на актосъставителя, на св.М. и от приетия като веществен доказателство видеозапис, се установява съвсем ясно и недвусмислено, че жалбоподателят с поведението си е нарушил разпоредбата на чл.104б т.2 от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба на водачите на МПС е забранено да ползват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Нарушението произтича от това, че вместо да следва кривата на десния завой със съобразена скорост, същият е навлязъл по такъв начин, че поведението му може да се окаже по всякакъв друг начин, но не и че е имал намерение да ползва тази улица по начина, указан в чл.104б т.2 от ЗДвП. Възприятията на св.М., като свидетел – очевидец са еднозначни – същият е възприел лично и непосредствено, че жалбоподателят при движението си се е движел почти перпендикулярно на остта на пътя, с което очевидно умишлено е нарушил устойчивостта му върху пътното платно. Изводът, че това е сторено умишлено се потвърждава и от възприятията му, че още преди да има визуална видимост между двата автомобила вниманието на св. М. е било привлечено от специфичния шум на форсиране на двигател и форсиране на гуми, което го е мотивирало незабавно да вземе предпазни мерки, отбивайки в десния банкет и рязко намалявайки скоростта. В случая съдът намира, че ПТП не е настъпило само и единствено в резултат на ПТП, а именно, че св.М. е бил с отворен прозорец, чул е посочения шум и е реагирал изключително адекватно на ситуацията и то още преди да я възприеме визуално. Всъщност в писмените си обяснения жалбоподателят не отрича авторството на нарушението, като съдът по никакъв начин не възприема за извинително обяснението му, че е „млад шофьор и още не е свикнал с автомобила“. На подобно възражение единствено може да бъде отговорено, че в случай, че това е така същият при това положение не следва да управлява автомобил изобщо, тъй като с поведението си на пътя представлява пряка заплаха за живота и здравето на останалите участници в движението. Показателни в това отношение са показанията на св. М.: „Само и единствено предварителното намаляване на скоростта, защото чух звука на двигателя, реално ме спаси от удар“, показанията му в с.з.

Следва да се посочи, че пътищата, отворени за обществено ползване са предназначени единствено за превоз на хора и товари, а не за подобни прояви, които освен всичко друго могат да бъдат окачествени и като квалифицирано хулиганство по чл.325 ал.3 вр.ал.1 от НК. Всъщност с поведението си жалбоподателят е демонстрирал умение да управлява автомобила по начин, радикално различен от обичайния и съответно притежаването на необходимите шофьорски умения в тази насока. Това деяние би било несъставомерно, но само в случай, че тази демонстрация бе извършена на място, което не е път отворен за обществено ползване, като напр. земеделска земя, гора и др. под. по арг.чл.1 ал.1 от ЗДвП.

Поведението на жалбоподателя, т.е. признаците от обективна страна, не оставя никакво съмнение, че деянието по чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП е извършено умишлено при форма на вината пряк умисъл, което се установява от показанията на св.М. и приобщения видеозапис, който изцяло потвърждава възприятията му. Нарушението не се оспорва от него и в писмените му обяснения.

Възраженията на защитата са неоснователни и като такива следва да се оставят без уважение: няма изискване в ЗАНН АНО да отправя покана за сключване на споразумение за приключване на административнонаказателното производство, което се установява и от използваната дума „може“ в чл.58г ал.1 от ЗАНН, т.е. налице е само една възможност. Няма задължение за АНО и да посочва писмено и изрично, защо не са налице предпоставките по чл.28 вр. § 1 т.4 от ЗАНН, нито в чл.53 ал.1 от ЗАНН, нито да обсъжда този въпрос и в чл.57 от с.з. , тъй като с факта на издаване на наказателно постановление, очевидно е прието, че

тези предпоставки не са налице. Отделно от всичко друго следва да бъде посочено, че и разпоредбата на чл.189з от ЗДвП изрично забранява за нарушения по този закон да се прилагат разпоредбите на чл.28 и чл.58г от ЗАНН.

С оглед изложеното законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя и правилно е приложена санкционната норма на чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП, която предвижда наказание „глоба“ в размер на 3000 лв. и ЛПУМПС за срок от 12 месеца. Санкцията е от характера на абсолютно определените и размерът ѝ не зависи от волята на АНО и съда, т.е. наказанието не подлежи на индивидуализиране.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното постановление следва да бъде потвърдено, като обосновано и законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

Мотивиран така и на основание чл.63 ал.2 т.5 вр.ал. от ЗАНН ,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1085-002689 / 21.09.2023г., издадено от Началник група при Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-гр.Русе, с което на И. И. И. с ЕГН ***** му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 3 000 лв. и ЛПУМПС за срок от 12 месеца на основание чл.175а ал.1 пр.3 вр.чл.104б т.2 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр.Русе чрез Районен съд – гр.Русе, в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____